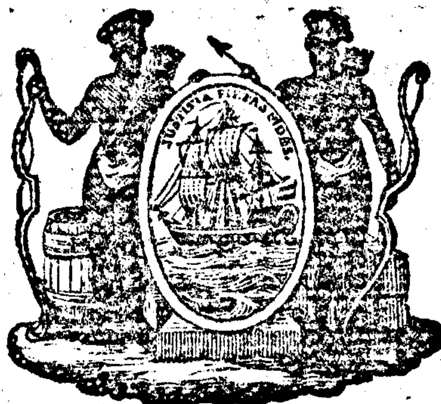
N°. 5. A°. 1839.

WOENSDAG, den 16den JANUARIJ.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Administrative Policie.

Namens den Procureur Generaal *ad interim*, der Kolonie SURINAME, wordt aan het Publiek kennis gegeven, dat de passage *van het laatste gedeelte der Kromme Elleboog Straat tot aan de Waterkant* voor Voer- en Rijtuigen tot nader zal worden afgesloten.

Paramaribo, den 14 Januarij 1839.

De Eerste Assistent ten Burele van den Procureur Generaal,

CHs. LIONARONS.

Eerste Oproeping.

De Commissie van INSCHRIJVING EN VRIJSTELLING voor de SCHUTTERIJ van *Paramaribo*, benoemd door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal *ad interim* bij Gouvernements-Order dd. 10 dezer, N°. 314 | 19, roept bij dezen op:

Alle vrije Mannelijke Ingezetenen, welke bewijsselijk aan *Paramaribo* woonachtig zijn, immers zich aldaar doorgaands bewijsselijk ophouden, of hun verblijf hebben, voor zoo verre zij namelijk op den 1sten Januarij 1839, den vollen ouderdom van *Achttien* jaren zullen bereikt hebben, en alzoo hun *Negentiende* jaar zullen zijn ingetreden, en die hun *Negen en Veertigste* nog niet zullen hebben bereikt, en alzoo hun *Vijftigste* nog niet zullen zijn ingetreden, welke nog niet in de Schutterij zijn ingelijfd, van welken rang, staat of orde zij ook zijn mogen, zonder onderscheid of zij vermeenen mogten, al dan niet tot de vrijgestelde te behooren, met uitzondering nogthans van zoodanige, welke volgens Art. 3 van het *Reglement voor de Schutterij*, gearresteerd den 31sten December 1835 en 13 Mei 1836, of van schriftelijke FINALE VRIJSTELLING van de Commissie van Inschrijving en Vrijstelling dd. 6 Februarij 1837 en 29 Januarij 1838, voorzien zijn.

Zij zal hare *eerste* zitting houden op Donderdag den 17den Januarij 1839, des morgens van 10 tot 1 uren, in het lokaal van het voormalig Gemeente Bestuur en hare werkzaamheden voor die zitting bepalen, tot de personen wier namen aanvangen met de letters S. T. U. V. W. X. Y. en Z.

De voor de Commissie verschijnende, zullen de Letters en het Nummer hunner Woonplaats, en den naam der Straten moeten opgeven.

Paramaribo, den 27 December 1838.

Namens de Commissie van Inschrijving en Vrijstelling voornoemd,

De Secretaris,

H. BENJAMINS.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, 23 November.

Bij een dezer dagen genomen Koninklijk besluit, zijn de Heeren onder-constructeurs bij de Nederlandsche marine H. Buijs en P. J. Jansen bestemd tot het doen eener reize naar de West-Indien, ten einde aldaar te onderzoeken, in hoe verre het hout, voortkomende uit de Surinaamsche bosschen, enz., nuttig zoude kunnen zijn tot het bouwen van schepen voor de Nederlandsche marine.

— HARDERWIJK, 24 November. Heden zal van hier te water naar het Nieuwe Diep vertrekken, een detachement, sterk 80 onderofficieren en manschappen, onder bevel van den van verlof terug keerenden 2den luitenant Balfour van Burleigh, om van daar met het schip Noord Holland naar West-Indië te worden overgevoerd.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 22 November.

Van New-York en Kanada heeft men brieven ontvangen. Zij behelzen treurige berigten ten aanzien der rust van die kolonie, welke ernstig schijnt bedreigd te worden, door een komplot, hetwelk in de Vereenigde Staten gevormd wordt, om de in het verloopen jaar beraamde en beproefde plannen van omwenteling thans ten uitvoer te leggen. New-York zou de stookplaats dier smederijen zijn, en 60,000 personen zich reeds in het geheim hebben laten inschrijven, om aan eenen oorlog in Kanada deel te nemen. De bekendheid met deze daadzaken heeft Lord Durham bewogen zijn voornemen, om te New-York naar Engeland scheep te gaan, te laten varen. Hij zoude zich den 3den November te Quebec inschepen, om regtstreeks naar het moederland te vertrekken, alwaar hij mitsdien met iederen dag kan gewacht worden.

— Een brief uit Munchen zegt, na de bekende tijding van de verloving van prins Maximiliaan van Leuchtenberg met de grootvorstin Maria, oudste dochter des keizers van Rusland te hebben medegedeeld, nog het volgende. Door deze gewigtige gebeurtenis, die Napoleon's stiefkleinzoon den Russischen troon doet naderen en in de familie der Czaars opne men, vijf en-twintig jaren nadat zijn grootvader het Kremlin heeft vernield, hebben zich alle vroegere gissingen en berigten, die zulks aanduidden, volkomen bevestigd, ter zelfder tijd verneemt men, dat eene zeer stellige en wederzijdsche neiging der beide hooge verloofden den grondslag der nieuwe betrekking vormt, die hun zelfs duurzaam geluk voorspelt, zoowel wegens het vreemde als eigenaardige der zaak, ook is de nieuwe schoonzoon van den Russischen monarch zwager van den Zweedschen troonërfgenaam. Het is nog niet bekend, of deze verbindtenis den hertog van Leuchtenberg, die zoowel door zijne maatschappelijke betrekkingen als de edele hoedanigheden van zijnen geest en hart hier algemeene deelneming en achting heeft gevonden, geheel en al zal scheiden van ons en van zijne schoone bezittingen in Beijeren, dan of hij, als de eenig overgebleven zoon van een teeder beminde moeder, ten minste een gedeelte van zijnen tijd met zijne jeugdige levensgezelin in ons midden zal doorbrengen.

— Volgens het laatste vierendeeljaarsche overzigt, bedragen de schulden der bank van Engeland, aan in omloop zijnde banknoten 89 millioen 665.000 ponden sterl., aan depositos 10.040,000 ponden sterl., te zamen 99,705,000 ponden sterl.; haar aktief bedroeg aan waarden in papier 22,846,000 ponden sterl., aan kontant geld 9,615,000 ponden sterl., te zamen 32,461,000 ponden sterl.

FRANKRIJK.

PARIJS, 20 November.

De Heer van Rotschild heeft onlangs eene groote jagtpartij op zijn landgoed Ferriéres gegeven, die, naar de uitdrukking van zeker dagblad, het toppunt aller elegante verlustigingen van den jongsten tijd bereikt heeft. Door deszelfs politieke zamenstelling herinnerde het daartoe uitgenoodigde gezelschap aan de schoone dagen dan Clichy, toen Mevrouw Recamier, van Raincy, toen de heer Ouvrard dergelijke jagtfeesten gaven, en aan eene beroemde jagtpartij, welke Talleyrand den eersten consul ter eere gaf. Destijds had men de bewoners van het woud met zorgvuldigheid te zamen gebragt, en de hazen en konijnen waren zoo tam, dat zij kwamen en Bonaparte's laarzen likten. Lord Egerton plagt, zoolang hij zijn hôtel-garni in de straat Rivoli bezat, iederen St. Hubertsdag eene jagtpartij te verordenen waartoe ettelijke herten, reeën, hazen en vossen met moeite te zamengebragt, en des avonds te voren in het park binnengelaten werden. Van alles dergelijks was hier niets te berde gekomen. Het wild was metterdaad wild, maar nietemin talrijk voorhanden. De weelde en pracht herinnerden aan den schitterenden luister der financie pachters van het *ancien regime*, en aan den smaakvollen zwier der oude vermakkelijkheden. Het onderhoud was vrolijk, geestig, medeslepend. Deze feestpartij zal, wegens hare bekoorlijkheid en haren blijgeestigen vorm even zoo in het geheugen bewaard blijven, als het (vóór ettelijke jaren zoo veel geruchts gemaakt hebbende) feest van Grandvaux zich door overmaat van uitspattingen en ongebondenheden onderscheidde.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, 21 November.

De openingsäanspraak van Koning Leopold heeft hier over het algemeen, en in zonderheid op de beurs, geenen indruk gemaakt. Met ongeduld had men haar te gemoet gezien; toen zij echter eindelijk gisteren avond werd ontvangen, gaf een ieder zijne ontevredenheid daarover te kennen, omdat de oogmerken van het Belgische kabinet daaruit niet duidelijk genoeg scheen te blijken. In de hooge kringen betoont men zich daarentegen met Leopolds redevoering volkomen te vreden, want de achterhoudende taal, waaraan men duidelijk de plaats herkent waar zij is opgesteld, doet zien, dat men te Brussel geheel geneigd is, om zich steeds naar de omstandigheden te schikken en dus ook, wanneer het niet anders zijn kan, meer of minder harde concessien te maken, want zij doet dengenen, die met den loop der dingen slechts eenigermate bekend is, voldingend opmerken, dat Belgie de ondersteuning welke het bij Frankrijk ontmoet, geenszins ook bij de overige mogendheden aantreft, die aan de conferentie deel nemen, en dat de daar te stellen wijzigingen in het traktaat der 24 artikelen, in geen geval al de driftige verwachtingen en vorderingen der Belgen zullen vervallen, want de aanspraak deelt niet in het flikkerende vuur der Belgische patriotten en spreekt wijselijk alleen van verdediging, waartoe men zich mog genoodzaakt zien. Voorwaar eene valsche onderstelling! Wie is

de aanvallende partij; de insurgent of de ligitime vorst, tegen wiens gezag een gedeelte des lands zich verzet en aan wiens vaderlijke zorg zij zich door oproer onttrekt? Zoolang niet eene definitieve erkenning en traktaatsvormige scheiding, tusschen Belgie en Nederland, is tot stand gekomen, zoolang bevindt zich Belgie, met opzigt tot den Koning der Nederlanden, in de positie van eenen insurgent, dus (zoo dan al niet met de daad) van aanvallend landsgedeelte; van deszelfs verdediging, ten gevolge zijner insurrectie, kan nergens sprake wezen; de redenen, welke Belgie voor de door hetzelve listiglijk gemaakte bewering aanvoert, dat het, namelijk, bedreigd wordt en tot maatregelen van verdediging is genoodzaakt, zijn derhalve van allen grond ontbloot. Hoe zullen zich de Belgische patriotten, die zoo veel vreugde betoonden, toen Koning Leopold hen met de woorden *persevérence et courage* vleide, hoe zullen zij staan te kijken wanneer diezelfde Leopold hun ten laatste zal verkondigen: De Europesche groote mogendheden willen de kwestie van het grondgebied niet anders beslissen dan reeds is geschied, zij willen ons slechts een gedeelte van onze schuld kwijtschelden, dewijl zij van ons knibbelen en smeeken wars zijn geworden? Op meer mogen en kunnen de Belgische patriotten in der daad niet rekenen; dit is onveranderlijk besloten; en aan deze beslissing zal niets veranderd kunnen worden al mogt het aan zekere, bekende kuiperijen gelukken de onderhandelingen nog een weinig te rekken, ten einde Belgie nog gedurende eene wijl deszelfs geliefkoosd en gemakkelijk status quo te doen behouden.

Isabella II en Don Carlos.

Sedert een aantal jaren, gelijk over bekend is, woedt zonder ophouden een verschrikkelijke burgeroorlog in het ongelukkige Spanje. Thans schijnt het dat de kansen voor beide partijen als het ware in evenwigt staan. Don Carlos, als men aan de berigten geloof mag hechten, heeft een huwelijk met de prinses van Beira aangegaan; daardoor heeft zijne partij zoo niet aan stoffelijk vermogen, dan toch in geestdrift voor zijne zaak toegenomen. Wat zal het einde zijn van dien bloedigen strijd onder landgenooten, die zich als broeders moesten beminnen? Tot nog toe kan niemand zulks berekenen: want al ware het dat Don Carlos zich in Madrid vestigde en Isabella met hare moeder, de Koningin Regentes, uit die stad werden verdreven, zou zij, hoogst waarschijnlijk, eene schuilplaats en steun bij de bewoners van Andalusie en Granada vinden, gelijk Don Carlos sedert jaren door de Navarezen en Biscayers beschermd en bijgestaan wordt.

Zonder buitenlandsche bemiddeling, zonder dat de diplomatie hare uiterste krachten inspant, om tot eene gewenschte eindschikking te geraken, kunnen er nog jaren lang stroomen dierbaar menschenbloeds vergoten worden, en Spanje aan de menschheid een schouwspel opleveren, waarvan de wereldgeschiedenis slechts weinige treuriger en afschuwelijker voorbeelden opgeleverd heeft. De aanleiding tot dien hevigen burgerkrijg is bekend, en velen zijn er, die aan Don Carlos het regt van erfopvolging, — krachtens » de acte van 1713, waarbij de sedert eeuwen, zoo *voor* als *na* Isabella I, bestaan hebbende erfopvolging vernietigd en het vrouwelijk oor van deszelfs regten verstoken is geworden.," — alleen toekennen. Hoe het zij, zonder partij voor een dier Hooge Personaadjen te trekken, is toch het antwoord van wijlen Koning Ferdinand op den Brief en het Protest van Don Carlos, — » houdende eene verklaring van deze, dat hij Donna Isabella niet als Prinses van Asturiën erkennen kan, hoe gaarne hij anders zou willen; voorts een beroep op zijne regten, welke hij," zoo als hij zegt: » van God heeft ontvangen, en God alleen hem weder ontnemen kan" — hoogst merkwaardig, waarbij de regten van Don Carlos genoemd worden: *regten alleen gegrond op de bepalingen van menschen*," en zulks, naar het ons voorkomt, zeer *consequent*, want indien Don Carlos zijn regt van erfopvolging krachtens de genoemde acte van 1713 ontleent, zoo heeft hij zich ook niet te beklagen, als, bij een nieuw decreet van den Koning van Spanje, gedagteekend 31 December 1832, waarbij de Salische wet, welke de vrouwen van de regering uitsloot, afgeschaft werd hem dat zelfde naar zijne meening Goddelijk, regt, weder ontnomen wordt; vooral wanneer men de aandacht vestigt op den aanhef van dit gewigtig staatsstuk, uit hoofde de acte van 1789 daarbij wordt voorgedragen, als door den toenmaligen Koning, op het verzoek der Cortes van 1789 vastgesteld, ten einde de geregelde troonsopvolging in Spanje zoo als dezelve voor 1713 bestond, te *herstellen*." Voegt men daar nu nog het testament van Koning Ferdinand VII bij waarvan de voornaamste bepalingen geheel in overeenstemming zijn met de intrekking der acte van 1713," dan zal men, naar ons inzien, eenigzins aarzelen den Pretendent het volkomen regt tot bezit des Spaanschen troons toe te kennen. Doch zonder te willen beslissen, aan welke zijde der partijen het hoogste regt zich bevindt, is de erfopvolging slechts de *aanleiding* niet de *oorzaak* van dien verwoestenden oorlog, welke ouders van kinderen en broeders van broeders verwijdert. Het is het vreeselijk pleit van twee tegen elkander overstaande beginselen. Het eene gedeelte der bevolking schaart zich aan de zijde van Isabella, om het behoud eener constitutionele monarchie; het andere strijdt tot behoud van locale en gewestelijke privilegien of steekt de banier op, waarop de woorden *voor onze heilige Godsdienst* te lezen staan, welke men zoude kunnen vertolken, door de volgende: *absolute alleenheersching*. Welk een wenstelstrijd! Zoolang er geen verzoeningsmiddel, waarbij de beide partijen belang hebben, in de kabinetten der groote Mogendheden, die eenmaal het Heilig Verbond sloten, wordt uitgedacht, zal Isabella II even zoo min rustig op haren troon zitten, als Don Carlos zoon denzelven door zegepraal denkt te veroveren. Het is, indien wij ons niet vergissen, eene dwaling, wanneer men meent dat het meest verlichte en beschaafde gedeelte der Spanjaarden der R. C. godsdienst vijandig is. Zij zijn ten zeer aan dien vorm van godsvereering gehecht, en de eerste artikelen hunner constitutie bewijst zulks, dan dat het hun oogmerk zoude zijn, met het opheffen van kloosters en den verkoop van geestelijke goederen, de godsdienst hunner vaderen te laten varen. Neen, het nijverigste en kundigste gedeelte van Spanje's inwoners wil geregeerd worden naar grondwettige instellingen, instellingen van zoodanigen aard, als waarop Nederland zich met regt verhoovaardigt; het heeft een voorgevoel van de zegeningen, welke eenmaal over Spanje zullen uitgestort worden, wanneer de ware vrijheid, welke alleen op regt en orde gevestigd wordt, millioenen nijvere handen, welke eene niet wel begrepen godsdienstigheid in de kloosters zamengevouwen hield, aan zeevaart en handel, aan landbouw en fabrijken, aan kunsten en wetenschappen zullen teruggegeven zijn. Spanje, zoo gezegend door de natuur, Spanje, zoo gunstig gelegen voor den koophandel, roept luide om instellingen, welke al de gestopte bronnen van het volksbestaan, even als ten tijde der nijvere Arabieren, op nieuw weldadig zullen doen vloeijen. Het is, wanneer wij ons niet vergissen, slechts eene meening, als wij het er voorhouden, dat Don Carlos met zijne absoluut-monarchale bedoelingen, al ware het ook, dat Isabella eene schuilplaats in Engeland of elders zoeken moest, de rust in Spanje zou kunnen herstellen. Stoffelijke wapenen kunnen *individuen* doen wijken of zelfs dooden; de gedachte is bereikbaar noch door kruid, noch door lood, noch door het zwaard, zij is onvernietigbaar, en het nageslacht krijgt haar ten erfgoed.

Spanje, wie kan zulks ontkennen, gaat met rassche schreden dat standpunt van beschaving te gemoet, hetwelk doorgaans, — de wereldgeschiedenis getuigt het, — door stroomen bloeds moet bereikt worden. Intusschen schijnt dat standpunt nog verre verwijderd te zijn: en wij vragen dus, in gemoede, aan allen, die niet slechts datgene op prijs stellen en hunne opmerking waardig keuren, wat tot hun persoonlijk belang alleen betrekking heeft, maar hun wien het lijden der menschheid ter harte gaat, of het niet hoog tijd zij dat aan de bevrediging van dat ongelukkige land met ernst gedacht worde? Het zal Pruisen en Oostenrijk, — alwaar een vaderlijk bestuur zoo wel als wijze en regtvaardige wetten, de volstrekte invoering van grondwettige instellingen minder noodzakelijk maken, immers wel weerhouden, om ter bevrediging van dat ongelukkige land, als eerste voorwaarde, de vernietiging der thans ingevoerde constitutie te eischen; evenmin zullen Frankrijk en Engeland, naar het ons voorkomt, tot bewerking eener opregte verzoening tusschen de twee oorlogvoerende partijen, zich tegen een huwelijk tusschen den zoon van Don Carlos en Isabella II verzetten. Mogt dan ook de constitutie, ten gelieve der Navarrezen en Biscayers, nog eenige verandering ondergaan, mogt men dezelve meer met de zeden, de gewoonten zoo wel als met den geest des tijds en des volks in overeenstemming trachten te brengen, het zij zoo; het beginsel toch, waarom zoo fel gestreden wordt bleef echter behouden, terwijl tevens de kroon in het stamhuis van Don Carlos bevestigd zou zijn.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 11den dezer, Z. M. Oorlogs-Brik *DE PELLIKAAN*, onder bevel van den Luitenant ter Zee der eerste klasse J. A. ZOUTMAN, laatst komende van het Nieuwe Diep.

Den 12den, de Engelsche Schoener *Robert Haynes*, Kapt. W. Payne, van Demerarij, hebbende 5 dagen reis; Passagiers: de Heer D. Alberga en Mejufvrouw Eliza Mackintosh.

Den 13den, de Nd. Am. Brik *Adriatie*, Kapt. C. Saunders, van Glouchester, hebbende 30 dagen reis.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.